

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Clara Raphael

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 79.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939937264/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

ham; jeg læste i hans klare, tillidsfulde Blik, at han følte det i sit Hjerte. Staaer han da nu ikke bedragen for sit Livs Lykke? I Øieblikke syntes jeg, at jeg burde sige ham alt, forlange hans mandige Raad, og handle derefter; at jeg heller maatte tage et ubesindigt Løfte tilbage, end gjøre ham ulykkelig. Men det var intet ubesindigt Løfte! Midt i al min Fortvivlelse stod Ideen for mig, i al sin rørende Skjønhed! Jeg kan ikke anden Gang, ikke med fuld Bevidsthed forraade den; det vilde være aandeligt Selvmord. At jeg glemte den, at jeg lod mig henrive af verdslig Kjærlighed – det var min Forbrydelse. Havde jeg elsket ham paa samme Maade, som jeg elskede Gud, saa kunde jeg blevet hans Hustru og dog blevet mit Løfte tro. Men denne berusende Følelse, hvori man taber sig selv, den er ikke reen, den er afgudisk og tilintetgjørende.

Saaledes vare de Foresællinger, hvori jeg tilbragte Natten – ak, hvor forskjellig fra den forrige! Pligt stod imod Pligt, Offer mod Offer, og i mit forvirrede Sind fandt jeg intet Støtrepunct. Jeg vilde bede til Gud, men jeg kunde ikke; jeg forekom mig som forladt af Himlen og Jorden. Da naaede Kirkeklokkernes høitidelige Klang pludseligt mit pinte Sind; jeg gik til Kirken. Den friske Morgenluft vakte mig af Bedøvelsen, og den Sommerglæde, som jubede mig imøde fra Naturen, rørte mig dobbelt ved Modsætningens Kraft. Da jeg kom ind i Kirken, begyndte Sangen just. Da brast jeg i Graad, og udøste hele min Sjæl i Bøn til Gud; jeg bad om et Vink ovenfra, og lovede fuldkommen Underkastelse. Prædikenen begyndte. Den havde de Ord til Text: »Ingen kan tjene to Herrer, thi enten maa han elske den Ene, og foragte den Anden, eller han maa hade den Ene, og holde sig til den Anden.» Med ubeskrivelig Magt greb de Ord: Den, som ikke forlader Fader og Moder for mig, er mig ikke værd.

Min Beslutning var fattet. Da jeg kom hjem, skrev jeg til Axel O, Gud! Jeg skrev at jeg havde givet en Anden mit Løfte, (disse gruelige Ord vare de eneste, som stode klart for mig); jeg bad ham glemme mig, thi jeg var ham ikke værd. Det er kun altfor sandt! Nu har han Brevet! Den Kraft, som gjorde mig istand til at skrive det, er forbi. Jeg har forkastet den jordiske Lykke, og Himlen har forkastet mig. Naar jeg vil hæve mig i min Bøn, tynger hans Smerte mig til Jorden. Det Blik, hvormed han sidst saae paa mig, forfølger mig